

щения брак между Небето и Земята, е химн на ВЯРАТА В ЛЮБОВТА - ТРАНСЦЕНДЕНТНОСТ, ЛЮБОВТА - БОГ. Уникално като поетика и изключително функционално като аксиологически диалог е преплитането-сливане в дълбините на художествения смисъл на два велики културни архетипа - "езическия" мит за Свещения брак и християнската представа за Апокалипсиса. Любовта-Бог, а не Богът-Любов (налице е обръщане на "схемата" на най-същностната християнска аксиологема), като хармония без противопоставяне на дух и плът, е синтез, връщащ човека към тайнственото РОДНО НАЧАЛО, което в контекста на идеята за края на Времето и въпреки елементите на езическа оргиастика\*\*\*\*\* ("часът на кипналата мощ и трепета на жадната утроба") можем да възприемаме като поетическо алюзиране на Новия Иерусалим от Откровението на св. Иоан Богослов. Или, по-точно казано, като поетическо осмисляне на идеална действителност, интерпретативно пораждаща значенията си посредством асоциации с този архетипно-сакрален топос:

Любовта е в нас. И пак настъпи час  
на обновителния шемет, лъчезарна радост.  
Времето ни гони, ние ще го уморим; а в неговия край -  
и бряг, и родното начало \*\*\*\*\*Любовта ни  
ще узнай....  
Аз Слънце, ти Земя, сега сме дух и плът,  
единството ни - сладост, -  
дъх на Пролетта.  
Да славим Любовта!

Безспорно ДЪЛБИНЕН СМИСЛОИЗГРАЖДАЩ ФАКТОР на Яворовата любовна поезия е напрежението между домогването до религиозно изживяване на любовта (вярата в трансцендентността на любовта) и съзнанието-чувство за неосъществимостта на лю-

---

\*\*\*\*\* А защо не и благодарение на тях, като имаме предвид символната еротика (според екзегетиката) на една канонична Библейска книга - "Песен на песните". Книгата особено любима на Яворов (вж. спомена на Весела Монева-Олзомер - П. К. Яворов. Събрани съчинения. С., 1979, т. 5, с. 538).

\*\*\*\*\* "Разредката" е на Яворов.